СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 81. ДЖЕРЗІ СИТИ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го КВІТНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 30, 1987 No. 81. VOL. XCIV.

СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ЗНІМОК СВІДЧИВ НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА

ПРОКУРАТУРА НЕ ПЕРЕДАЛА ОБОРОНІ ФОТОАЛЬБОМУ НІМЕЦЬКОГО СВІДКА

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — У вівторок, 28-го квітня, тут на процесі Івана Дем'янюка продовжував свідчення 46-літній німецький спеціяліст Райнгардт Альтман, встановляючи тотожність характеристик на обличчі підсудного із вісьмох його знімок.

Але коли прийшло до перепитування обороною, що її започаткував головний адвокат І. Дем'янюка, виявилось, що прокуратура не передала обороні фотоальбому, що його приготовив німецький спеціяліст, а його писемну опінію передано обороні щойно увечорі попереднього дня.

У ще одній із багатьох несерйозних сцен головний суддя Дов Лєвін „великодушно" послужив М. О'Коннорові своєю копією фотоальбому, коли прокуратура сказала, що „не могла знайти оборонців" раніше.

Р. Альтман, який сказав, що він є єдиним спеціялістом того роду в Західній Німеччині під цю пору, перевів експертизу вісьмох знімок І. Дем'янюка, включно із його мнимим фотом на виказці з табору в Травніках. Він вибрав для експертизи 24 характеристики обличчя і прийшов до заключення, що подібність існує „у дуже високому ступені", але „не в такому, що межує на певності". Це значить, що нема 100-відсоткової певности, що особа на всіх вісьмох фотах є одна і та сама.

Р. Альтман подав подрібну характеристику частин обличчя із згаданих вісьмох знімок, скомпільовану у фотоальбомі із 32-ох знімок, який власне прокуратура не передала обороні, тому й перепитування щодо цього альбому відкладено до наступного дня.

Але всетаки М. О'Коннор встановив, що Р. Альтман не має жадних студій в ділянці пізнавання фотознімок, не брав жадних курсів з антропології, а є фактично спеціялістом у перевірюванні відбитків пальців. Р. Альтман, який твердив, що базує свою експертизу на досвіді, признався під час перепитування, що на понад 100 перевірок його лябораторії в судах Західньої Німеччини вжито від 1982 року тільки п'ять.

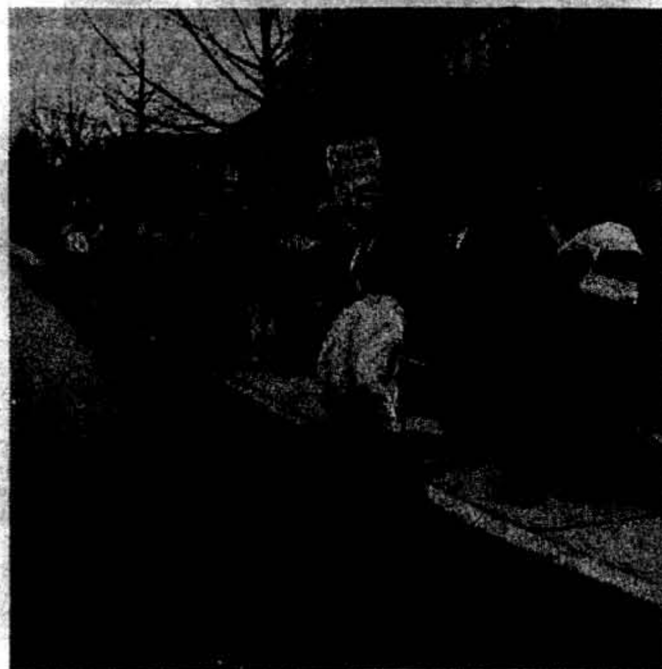
Р. Альтман сказав, що він вибрав 24 характеристики з публікованих праць двох французьких антропологів, Бертільйона і Кетлі. Але на запит коли вони жили — він не знає. Суддя Лєвін сказав, що цю інформацію свідок може подати обороні наступного дня, але О'Коннор заявив, що він також може увечері заглянути до довідника, а для нього є важливим те, що спеціяліст знає тепер.

М. О'Коннор закінчив перепитування у вівторок по полудні кількома запитами до Р. Альтмана про модерну фотографічну апаратуру, встановивши, що з допомогою такої апаратури можна робити різні „трюки" і підробити фота до майже 100-відсоткової автентичности. Альтман признав, що такі можливості існують.

Перепитування мало продовжуватись наступного дня, хоч ясним є, що оборона на квестіонує знімок І. Дем'янюка, але старатиметься доказати, що фото на виказці, з двома родами клею і з чотирма дірочками, в найкращому випадку є фотом І. Дем'янюка з часів покликання його до Червоної армії, а не з Травників.

Процес перейшов у нудну фазу. На залі є тільки діти і вояки, яких довозять на „освідомлення", а серед преси є тільки репортери ізраїльських газет.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ДЕМОНСТРУВАЛИ

Група демонстрантів перед будинком телестанції.

Філядельфія. — Понад 130 осіб демонстрували тут перед телестанцією — WCAU у неділю, 12-го квітня, в протесті проти неправди у фільмі „Втеча із Собібору". Сценарій цього фільму, який ще гірше зневажає українців, був висланий до шкіл по цілій Америці. Сі-Бі-Ес вже вислало 750,000 примірників сценарію.

Телевізійна станція WCAU — TV і радіостанція WCAUX широко подавали відомости про демонстрацію, а станція KYW і газета „Інквайрер" згадали про демонстрацію.

Організаторами демонстрації були Рада Української Спадщини і Українська Ліга Проти Знеславлювання.

На демонстрацію прибули молодь і старші, і виглядало, що були присутні члени майже кожної української організації.

Багато присутніх прийшли з транспрарантами, а інші в ритмі разом викликували гасла. WCAU міститься при широкій дорозі, і авта, що переїжджали, сповільняли, щоб прочитати транспаранти. Декотрі трубіли або блимали світлами, в такий спосіб підтримуючи демонстрантів.

Менор джуніор коледж влаштовує ювілейний симпозіюм

Дженкінтавн, Па. — З нагоди 75-літнього ювілею прибуття Сестер Василіянок до Америки, Студійний Осередок Української Культури Менор джуніор коледжу влаштовує тут особливий симпозіюм п.н. „75 літ молитви і праці — ювілейний симпозіюм Сестер св. Василія Великого".

Симпозіюм відбудеться в суботу, 9-го травня ц.р., від год. 2-ої до 5-ої по полудні у василіянській бібліотеці Менор коледжу на кемпусі, при Факс Чейс ровд і Форест авеню в Дженкінтавні, Па.

Доповідачі на симпозіюмі: д-р Павло Федюк, із коледжу св. Михаїла, Торонто, Онт., д-р Федюк буде говорити про „Духовість св. Василія Великого"; Сестра Єримія Роман, ЧСВВ, — „Виховно освітня діяльність Сестер Василіянок", д-р Ігор Мірчук, директор СОУК Менор коледжу, говоритиме на тему „Історичні перспективи: Сестри Василіянки у новому світі: минуле, сучасність, майбутнє". Анна Максимович, бібліотекарка СОУК, — „Спогади про Сестер Василіянок в Україні".

ВШАНУЮТЬ ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ

Ірвінгтон, Н. Дж. — В неділю, 3-го травня ц.р., о год. 4-ій по полудні, в залі Українського Народного Дому, при 140 Проспект авеню, ОЖ ОЧСУ і 28-ий Відділ СУА влаштовують свято у пошану жінок-героїнь. Промову виголосить Степанія Бернадин, а у програмі виступатимуть також інші особи.

У багатьох країнах світу відбулися демонстрації в річницю чорнобильської катастрофи

Ню Йорк. — У неділю, 26-го квітня, минув рік з дня найбільшої в історії катастрофи на мирному нуклеарному об'єкті — на чорнобильській енергетичній станції. Це привело до викиду радіоактивних речовин в атмосферу і зараження значних територій як в СССР, так і в західньоевропейських країнах.

В першу річницю чорнобильської катастрофи в багатьох країнах світу відбулися багатотисячні демонстрації, учасники яких вимагали припинення будівництва нуклеарних електростанцій і закриття уже збудованих.

Як повідомляє пресове агентство Ройтерс, символічна демонстрація відбулася навіть у Москві, де четверо членів Групи довір'я роздавали на Красній площі летючки, які закликали посилити заходи безпеки на нуклеарних об'єктах. Учасниця демонстрації Ірина Баєва повідомила західніх репортерів, що двоє учасників демонстрації були затримані агентами в цивільному при виході з підземки.

У Празі група демонстрантів була арештована після спроби вивісити на бальконі Крайового музею транспарант з написом „Чорнобиль — ніколи більше! За майбутнє, вільне від атому!"

У Швеції поряд з нуклеарною електростанцією Форсмарк відбувся символічний похорон жертв радіоактивного опромінення. Саме на електростанції Форсмарк було вперше зареєстровано небезпечне підвищення радіоактивности після вибуху в Чорнобилі. Поряд з іншою шведською нуклеарною електростанцією Барсбак на півдні країни поліція заарештувала шістьох демонстрантів, які намагалися перелізти через загороду.

Понад 50,000 осіб зібралися біля нуклеарної електростанції в італійському місті Каорсо. „Каорсо та інші атомні електростанції повинні бути закриті", — вимагали демонстранти.

Демонстрації відбулися в багатьох японських містах. Десятьма хвилинами мовчанки вшанували пам'ять жертв чорнобильської катастрофи жителі Гірошіми.

У Франції демонстрації відбулися в Тіонвілі поряд з нуклеарною електростанцією, що знаходиться на кордоні з Люксембургом, Західньою Німеччиною і Францією. Шість західньонімецьких дівчат в чорних сукнях і білих масках несли містом символічну труну.

У Голляндії поліція розігнала демонстрацію біля нуклеарної електростанції у Борселі. Демонстранти оточили барикадами свій табір і захопили двох поліціянтів, присланих до них для переговорів.

Багатолюдні демонстрації відбулися в цей день і в інших країнах.

В Юґославії все ще немає порядку

Београд, Югославія. — Західні пресові агентства, покликаючись на урядове югославське агентство ТАНЮҐ інформують, що в тій країні все ще немає порядку і порозуміння між народними масами, етнічними югославами і комуністичним урядом. Існує також міжетнічне непорозуміння і справжня війна, наприклад, між сербами і албанцями. У районі Косово, який входить до сербської республіки живе 1.7 мільйона албанців, які вже віддавна, в кожному разі від смерти югославського диктатора Тіта, домагаються більшої автономії для їхньої групи. Цього албанського патріотизму, що його цілком сміливо можна порівняти з націоналістичними почуваннями, не люблять серби і так звані чорногорці, тому між ними дуже часто трапляються зудари.

Взагалі в Сербії немає спокою від смерти Тіта — кажуть політичні спостерігачі. Недавно їздив до Косова перший секретар компартії Сербії Слободян Мілосєвіч, який спочатку плянував тільки зустрінутись з делегацією сербів, щоб заспокоїти розбурхані пристрасті. Але коли серби довідались, що він виступатиме в культурному центрі вони, у числі біля 10,000 зібрались на площі перед центром і домагалися, щоб Мілосєвіч виступив перед усіма, які хочуть знати, що він має до сказання. Товпа напирала на поліцію, — інформують західні кореспонденти, — а поліція відповіла гумовими палицями і слізним газом. З товпи посипались на поліцію каміння і пляшки. Враховуючи те, що кілька тижнів тому в Сербії відбулись майже заворушення і відкриті бої між сербами і албанцями, Мілосєвич вирішив вийти зі залі і виступити перед зібраними. Агентство ТАНЮҐ інформує, що його вітали присутні оплесками, але деякі західні кореспонденти заявили, що між ним і публікою відбулась дуже гостра виміна словами, але до заворушення не дійшло.

На кінець товпа почала співати сербський національний гимн „Слов'яне, слов'яне", який не визнають і не люблять албанці і на цьому тлі почались суперечки і ледве не дійшло до нового зудару, якщо б не було Мілосєвіча.

Західні аналітики кажуть, що центральний уряд Югославії має чималу проблему до вирішення, над якою вже почав застановлятися теперішній уряд, знаючи, що національні і етнічні проблеми в Югославії є свого роду бочкою пороху, яка кожної хвилини може вибухнути з повною силою.

К. ВАЛЬДГАЙМ І УРЯД АВСТРІЇ СПРОСТОВУЮТЬ ОБВИНУВАЧЕННЯ

Відень, Австрія. — Президент Австрії д-р Курт Вальдгайм, колишній генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй на протязі 10 років, якого Світовий жидівський конгрес обвинуватив у співучасти у воєнних злочинах під час Другої світової війни на території Югославії і допомозі у транспортуванні грецьких жидів до концтаборів, а також уряд прем'єрміністра Франца Враніцкого, який відбув тригодинне засідання після того, як ЗСА поставили Вальдгайма на „чорну листу" небажаних осіб, — запротестували категорично проти рішення Уряду президента Роналда Реґена і проти поновного безпідставного, на їхню думку, обвинувачення.

Покищо не відомо чи прем'єр Враніцкі відкличе свою поїздку до Вашінґтону в травні цього року, хоч до цього кроку закликають його більшість австрійського народу і консервативні сили, які творять урядову коаліцію з його (Враніцкого) Соціялістичною партією. В кожному разі після засідання уряду офіційний речник заявив кореспондентам, що рішення Департаменту справедливости, тобто в тому випадку генерального прокуратора Едвина Міза позбавлене усіх чемностевих і дипломатичних форм і не чуване у культурному світі.

Сам К. Вальдгайм заявив, що „моя совість є чистою, але для задоволення моїх обвинувачувачів я зарядив поновне слідство, яке пізніше появиться окремою брошурою, яка включатиме усі документи з мого минулого". Вміжчасі австрійські засоби масової інформації і політичні партії центру та консервативи розвинули широку кампанію проти рішення ЗСА і Світового жидівського конгресу, оригінального обвинувача і спричинника цього зовсім непотрібного ферменту.

Засоби масової інформації при тому відмітили, що К. Вальдгайм і Австрія отримали значну підтримку в цій справі від Совєтського Союзу. Совєтське пресове аґентство ТАСС назвало рішення Адміністрації президента Р. Реґена „неприязним актом" кажучи, що „сіоністські кола" й інші мстяться К. Вальдгаймові за його підтримку для арабських держав, в тому числі для Палестинської Визвольної Організації, яка за його урядування в ОН отримала право постійного наглядача при ОН.

Уряд Ф. Враніцкого назвав обвинувачення Світового жидівського конгресу і Департаменту справедливости, який тільки повторив сказане конґресом, необоснованим і недоказаним актом обвинувачення без суду. Одним словом уряд розцінює такий акт, як „моральне лінчування людини" за якісь раніші порахунки.

В телевізійному виступі президент К. Вальдгайм заявив, що ніхто не може йому доказати воєнних злочинів, бо він не був в них замішаний. Чи знав? Кожний, що жив тоді під окупацією А. Гітлера мусів більше чи менше знати про ці злочини. „Це була доля моєї генерації", — заявив у публічному виступі К. Вальдгайм.

В АМЕРИЦІ

У НЮ ЙОРКУ ПОЧАВСЯ суд над 39-річним Бернардом Ґецом, якого обвинувачують у спробі вбивства чотирьох чорних підлітків, що намагалися ограбувати його у вагоні підземки 22-го грудня 1984 року. Б. Ґеца також обвинувачують в незаконному ношенні зброї. Понад два роки справа Ґеца привертає увагу громадськости і засобів масової інформації всього світу. Коли він йшов зі своїм адвокатом Баррі Злотніком до будинку суду, юрба, що зібралася на вулиці, вітала його вигуками „Берні! Берні!". Однак деякі вважають, що Ґец перевищив межі самооборони, а частина негритянської громадськости підозріває його в расизмі.

ЗАСТУПНИК СЕКРЕТАРЯ Департаменту оборони ЗСА Ричард Армітадж прибув у Каїр для переговорів з міністром оборони Єгипту фельдмаршалом Абдель Галімом і міністром закордонних справ Есматом Абдель Меґуїлом. Головною темою на переговорах буде заборгованість Єгипту З'єднаним Стейтам, що досягла 4.5 більйона долярів та інші проблеми, які представляють взаємний інтерес. Р. Армітадж прибув у Каїр через кілька днів після того, як президент Госні Мубарак категорично відкинув можливість переорієнтації єгипетської політики і встановлення більш тісних відносин зі Совєтським Союзом.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД притягнув до судової відповідальности 14 членів американського неонацистського руху, обвинувативши їх у змові з метою скинення законного уряду ЗСА . Федеральна Лава присяжних міста Форт Смит, Арканзас, пред'явила їм обвинувачення в змові з метою замахів і підкладення бомб, проведення диверсій, створення партизанських баз та інших злочинів. Метою змови було створення республіки з цілком білим населенням, територія якої повинна була займати п'ять стейтів, розміщених на північному заході ЗСА. Його учасники плянували фінансувати свою діяльність за рахунок налетів на банки і підроблення грошей. Як заявив секретар Департаменту справедливости ЗСА Едвин Міз, притягнення до суду білих расистів свідчить про те, що „ми непримиренно ставимося до злочинних дій будь-якої групи, що намагається скинути наш державний устрій".

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД надіслав у свою амбасаду у Вашінґтоні фінансовий звіт, що стосується достави американської зброї Іранові. Амбасада передасть звіт спеціяльному прокураторові Лоренсові Волшові, який займається розслідуванням іранської справи. На запитання про те, коли звіт попаде у Вашінгтон, один ізраїльський речник пожартував: „Ми відправили його малою швидкістю". Ізраїльські газети повідомили, що представники Ізраїля поставили вимогу перед Вашінгтоном, щоб зміст звіту не попав у пресу. Згідно з останніми звідомленнями, звіт містить у хронологічній послідовності дані про всі фінансові операції, що їх проводили ізраїльські власті і приватні торгівці зброєю у зв'язку з доставою американської бойової техніки Тегранові.

У СВІТІ

ПАКІСТАН ПОРОБИВ заходи для випозичення в ЗСА спеціяльних радарних літаків типу АВАКС при допомозі яких він хоче захоронити свій кордон від налетів совєтських і афганських літаків на прикордонні поселення. Не маючи змоги купити згадані літаки, бо Уряд З'єднаних Стейтів Америки не дуже спішиться продавати згадані моделі для інших держав, Пакістан вирішив позичити АВАКСи на час тривання громадянської війни в Афганістані з участю великої реґулярної совєтської армії, яка властиво окупувала цю країну в 1979 році. При тому Пакістан запевнив Адміністрацію президента Роналда Реґена, що літаки не літатимуть над чужими територіями, тобто не порушуватимуть кордонів Афганістану чи Індії.

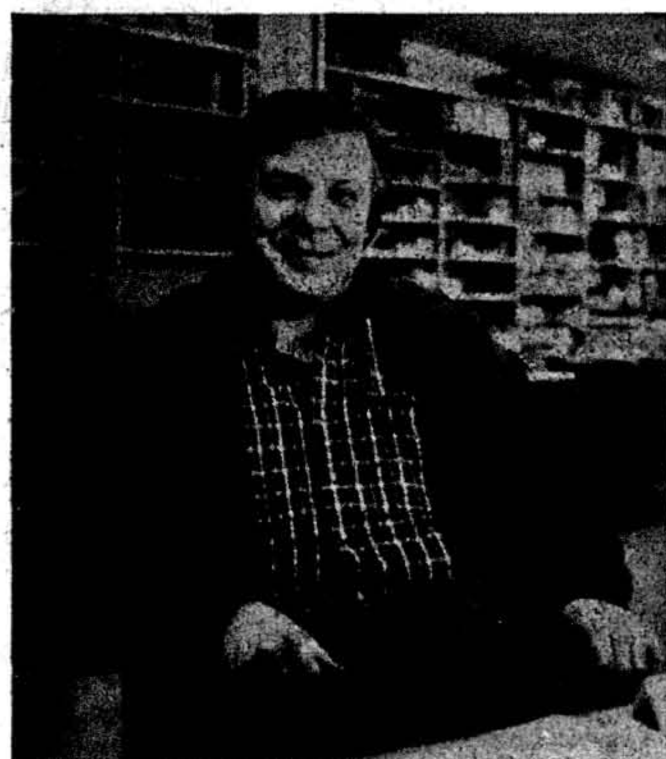
КОМУНІСТИЧНИЙ УРЯД в Афганістані, відзначуючи святочно дев'яту річницю перехоплення влади з допомогою понад стотисячної совєтської армії, признався, що проголошене ним перемир'я не було успішним і що громадянська війна в тій країні продовжується далі. У зв'язку з цим уряд в Кабулі обвинуватив З'єднані Стейти Америки і Пакістан, що вони вмішуються до внутрішніх справ Афганістану і силою здержують мільйони афганських втікачів перед поворотом на батьківщину. „Вороги нашої батьківщини хочуть затримати процес розвитку і економічного добробуту", — заявив в Кабулі кореспондентам міністер оборони ген. Мохаммед Рафі.

СОВЄТСЬКІ ПРЕДСТАВНИКИ на переговорах в Женеві заявили, що З'єднані Стейти Америки мусять забрати атомові головки до західньонімецьких ракет близького засягу і припинити доставу в майбутньому, якщо Совєтський Союз має забрати свої 130 ракет зі Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини. Є тільки одна, до речі дуже небезпечна різниця між ЗСА і СССР, якщо йдеться про нуклеарну зброю в Европі. СССР може відтягнути свої ракети і розмістить їх в західній частині України. Вони становитимуть все одно загрозу для багатьох країн Европи. Крім того держави Варшавського Пакту розпоряджають значно більшим військом, як держави НАТО. Не треба, отже, дивуватись, що частина німців, включно з деякими коаліційними урядовими партіями, французів і англійців протестують проти знесення нуклеарної „парасолі" над Европпю, без належної ґарантії зі Сходу.

На важкому шляху до слави

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. К.). — Стефан Шкафаровський, молодий співак, вже не вперше гостем у редакції „Свободи". Ми вітали його тут перед двома роками, коли він саме зробив великий крок у своїй оперовій кар'єрі, переїжджаючи до Чикаґо на запрошення Ліричної опери, де здобув признання, особливо в сезоні 1986 року, співаючи басову партію в опері „Масковий баль".

Тим разом С. Шкафаровський відвідав „Свободу" у дорозі з Чикаґо до Західньої Німеччини, куди виїхав на три тижні, щоб співати у оперних театрах Кельну, Карльсруге і Дюссельдорфі у цих ролях, що їх виконував в останніх двох роках у Чикаго, а це у „Масковому балі", „Богемі" і у „Весіллі Фіґара". Це дальший крок у його кар'єрі і він надіється, що перебування в Західній Німеччині допоможе йому нав'язати дальші зв'язки з оперними театрами та залишитися там на декілька років. Як пояснює С. Шкафаровський, в Европі відчувається особливо брак басів і тому для нього відкриваються нові можливості.

С. Шкафаровський розповідає в редакції „Свободи" про свої пляни.

Коли однак вираховує він нам свої співочі зобов'язання, завважуємо, що в Північній Америці він має подостатком праці. У найближчому часі виступатиме у славному музичному фестивалі в Сполето у травні

(Закінчення на стор. 3)

ВЕЧІР ДУЕТІВ І АРІЙ

Ню Йорк. — Заходами Українського Інституту Америки тут в суботу, 2-го травня ц.р., о год. 7-ій вечора, відбудеться вечір дуетів і арій. Виступатимуть: Марія Волянська, сопрано, Михаїл Немержицький, бас, Іван Колодій, піяніст. Вступ 10 дол. студенти і сеньйори 6 дол. У справі імпрези можна телефонувати до УІА (2 Схід 79-та вулиця), тел. (212) 288-8660.

АЛЬМАНАХ УНС 1988

Редакція „Свободи" прийматиме матеріяли до Альманаха УНСоюзу на 1988 рік до 1-го липня 1987 року. Шановних авторів проситься брати до уваги такі роковини як Тисячоліття Хрищення України, 70-ліття проголошення незалежности України в 1918 році та 95-ліття щоденника „Свобода".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Підтвердження кари смерти

Верховний Суд прийняв під кінець минулого тижня п'ятьома голосами проти чотирьох рішення, яке вдарило по чорному суспільстві і ліберальному таборі в Америці. Конкретно, Верховний Суд відмовився відкласти екзекуцію Воррена МекКлоскі, чорного з Джорджії, засудженого за вбивство сполучене з грабіжжю. Оборонці засудженого боронили його арґументом, що засуд смерти був мотивований расистським підходом. Це один із американських феноменів, що коли чорний уб'є білого, про расизм ніхто не ґоворить, зате коли білий уб'є чорного без уваги на причину й обставини, то зразу є закид, що це сталося з расистської ненависти. Цікаво, що цей феномен подібний до постійної настанови жидівського загалу і його провідників. Їм вільно вічно оплюгавлювати Симона Петлюру всупереч історичній правді, вічно пригадувати погроми за Богдана Хмельницького, вільно за вчинок одиниці оскаржувати цілий український нарід, але коли тільки пригадати, що жиди в масі разом із своїми провідниками орієнтувалися на державу, окупанта України і йому вислуговувались, а не український нарід, серед якого жили , і що тепер жиди, які приїздять до Америки з України здебільша говорять одні з одними по-російськи, а не по-українськи, то це є наш „антисемітизм".

У конкретній справі засуджено на смерть чорного Воррена МекКлоскі. Верховний суд відкинув арґументи оборони щодо несправедливого засуду, ніби мотивованого расизмом, контрарґументом, що треба в кожному подібному випадку доказати, що мотивом засуду був дійсно расизм — що практично годі перевести. Прецедент із отією справою вдарить по всіх інших засуджених на смерть чорних убивників, які роками процесувалися, користуючись адвокатами також від Американської Юнії за громадянські права. Та організація лівих лібералів принципово відкидала кару смерти, як це робить нюйоркський губернатор Маріо Квомо, який вже двічі своїм вето уневажнив рішення стейтової Асамблеї, яка прийняла була постанову, що за вбивство поліціянта під час його служби, за вбивство сполучене із знасилуванням жінки чи грабунком — належить покарати винуватця смертю. Публічна опінія в Америці у великій більшості стоїть на такому самому становищі, але лібералі типу Маріо Квомо „принципово" відкидають кару смерти, як ніби протиконституційну і нелюдську, дармащо Верховний Суд вже кругло 10 років тому перерішив своє первісне становище і ствердив, що кара смерти проти таких злочинців, як наведено вище, не перечить Конституції.

У тій самій ділянці Верховний Суд прийняв у минулому тижні рішення, що суддя на основі вироку лави присяжних може засудити на смерть також співвинуватця, який був причетний до даного найбільшого злочину, хоч сам безпосередньо його не доконав. Ліберальні організації в Америці були тим рішенням також обурені, бо воно вдаряє по винуватцях, та боронить жертви злочинів, себто відхиляється від тієї системи американського судочинства, яка опікується радше злочинцем, як його жертвою. Уже не раз зверталося увагу на методи американського судівництва, де допускається „plea bargaining" — торг між адвокатом підсудного і прокуратором, що підсудний признається до меншої вини і дістане меншу кару, та установи „паролю", що ліберальні члени Ради паролю звільняють в'язня передчасно: злочинець виходить на волю і доконує новий злочин. Президент Реґен трохи збільшив консервативний характер Верховного Суду, але все ще не настільки, щоб привернути молитву у прилюдних школах і давати допомогу державним школам при церквах.

ЯСІР АРАФАТ задоволений вислідом нарад Палестинської ради визволення (парляменту) в Альжирі і єдністю, яка наступила у висліді довших переговорів між поодинокими фракціями. Ця єдність, на думку Я. Арафата є „перемогою палестинського народу" і запорукою, що вже недалекий той час „коли ми повернемося до Єрусалиму". Від тепер ПВО виступатиме об'єднано і якраз на цю єдність чекали інші арабські країни, щоб скликати всеарабську конференцію, а потім міжнародну для полагодження справи Палестини і встановлення миру на Близькому Сході, — заявив Арафат кореспондентам після закінченуня нарад в Альжирі.

Ярослав Курдидик

ЗСА ПЕРЕД ВАГОМИМИ РІШЕННЯМИ

Як слід було очікувати — на перше місце висунулися тепер неодмінно останні відвідини державного секретаря Джорджа Шулца до Москви, де він намагався вжити на цей раз усякі можливі, вже не експериментальні політичні засоби, а таки насправді вирішні факти для узгіднення роззброєння.

А хоч всі його заяви, виявляють спроби і передтечі деяких зовсім нових осягів, то, однак, чимало чільних міжнародних совєтологів висовують застереження і доряджують прослідити ще раз і доосновно структуру теперішньої совєтської стратегічної підмінки, якою СССР намагається „послабити і применшити" всю дотогочасну принципову розбіжність у роззброєнні, що велися досі між ЗСА і СССР. Оці совєтологи наголошують, що за нову базу переговорів з Москвою слід прийняти реальні взаємні погоджування і вчинки, відмежовуючи їх чітко від міжнародної, підлитої новим соусом, російської облудної пропаґанди.

Справа розголосу, теперішнього дещо оновленого роззброєння стане набагато проглянішим і більш зрозумілим, якщо комусь попала, в руки остання, а водночас вже шоста за чергою публікація-бюлетень, що її оце видав знову Пентаґон п. н. „Soviet military Power (Совєтська мілітарна сила"). Може якраз ця публікація вияснить у найпростішій та найбільш переконливій формі, чому Пентаґон домагається підвишки в розбудові нових типів зброї для Крайової Оборони ЗСА.

А для більш деталічного і повноцілого зрозуміння, нехай нам послужать два нещодавні інтерв'ю секретаря оборони Каспера Вайнберґера, на передачі Ен-Бі-Сі — „Meet the Press", („Зустріньмо пресу"), а опісля окремого інтерв'ю із звітоздавцями, які мали на меті обговорити появу видання „Soviet military power".

— „Як можна, мовляв — говорити зі Совєтським Союзом, — запитує Вайнберґер — про якусь нову форму" збройного зближення і детанту, коли СССР не зменшує, а якраз навпаки, видає у три рази більше грошей зі свого „брутто-державного приходу", як це роблять ЗСА?... А далі, не припиняє підсилювати і збільшувати і модернізувати, як теж і переводити випробування зі своєю, щораз то все новішою і модернішою зброєю?

Ми мусимо, врешті-решт усвідомити собі без всяких реторичних прикрашувань і захвалювань зі совєтського боку, що ми маємо до діла із постійним і динамічним поширюванням московської мілітарної загрози, яка тільки в найрізновидніших просовуваннях, міняє час від часу свою тактику.

Як і можна було очікувати, совєтське пресове агенство ТАСС накинулося на того роду заяви Вайнберґера; а для побільшення свого миротворного патосу — наголошує, що вищезгадані провокативні закиди секретаря Департаменту оборони ЗСА, мають на цілі — „затруїти атмосферу нуклеарного роззброєння у Женеві і „стопердувати" у завершенні остаточне домовлення у найближчій і запляннованій зустрічі між президентом Реґеном і Ґорбачовим.

На основі найбільш різнотипних розвідчих перевірок виявляється, що в СССР і надалі залишилася у діях ця сама стандартна, але й зручно прихована тактика — з одного боку для відвернення уваги, там переводять із фарфарною пропаґандою „вершинні миротворчі розмови", а з другого боку, в тому ж таки самому часі, переводиться досвіди зі своєю майбутньою протиракетною перехоплюючою зброєю. Із останніх найосновніших перевірювань виявляється, що для запевнення успішних досвідів, совєти підбирають собі за „симуляційні приціли" всі високополетні американські розвідчі літаки, які обстежують, що діється у прикордонних обширах сателітів Варшавського Пакту.

Із устійнених джерел Пентаґону виявляється теж, що Совєтський Союз поширює свій арсенал на звичайну, ненуклеарну зброєю із приспішеною розбудовою теперішніх найновіших типів МІГ-29 і 31 та доходить поволі у своїх досягнення до сучасних т. зв. універсальних бойових джетів, до яких зараховується — Ф-14, Ф-15 і Ф-18. А далі, західня розвідка призбирала дуже точні інформації про випробування зовсім нових амфібійних танків і піхотинських транспортерів, і далекобійних гармат, які зможуть вистрілювати нуклеарні гранати на віддаль 45 миль. Слід теж згадати, що через кожних два-три місяці виходить із корабельних доків новий підводний човен, озброєний приблизно у 20-24 далекосяжні ракети, або нової побудови корабель, при чому, всі вони вивінувані у нуклеарну погінну силу.

У своєму окремому виступі перед представниками обидвох Палат, секретар Вайнберґер послуговувався і наводив різні повище згадані приклади із тим, як насправді слід підходити, розцінювати і проаналізовувати всю цю „розбіжність у дійсності", що лягає в основу сучасного так усіми бажаного „остаточного роззброєння". Вайнберґер просив і перестерігав, щоб ЗСА не далися заманювати новими „аспектами детанту" і без огляду на сучасну заборгованість і дефіцит у державному бюджеті мати завжди найосновніше і найважливіше на увазі — свою власну Крайову Оборону, — яку не треба скорочувати, а навпаки якнайбільше і то постійно підсилювати.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Від „овочевого снігу" до морозива „Haagen Dazs"

Америка не є батьківщиною морозива, але воно в цій країні втішається найбільшою популярністю. Тому можна його купити в кожній харчовій крамниці, в ціні від одного до трьох дол. за півгальона. Але найцікавіше те, що покупець приймає морозиво, як річ самозрозумілу, не думаючи про довгий шлях, який воно пройшло, заки осягнуло свою сьогоднішню форму, якість, смак та вийнятково низьку ціну.

Римський цісар Нерон, відомий із своїх екстраваґанцій, тримав на дворі чоту бігунів, єдиним завданням яких було збирання в горах снігу та його спішна достава до Неронової кухні, в якій кухарі заправляли його медом та овочевими соками й подавали до столу в часі бенкетів. Цей „овочевий сніг" втішався в Римі великою популярністю протягом сторіч, головно поміж багатою римською аристократією, яка могла собі дозволити заплатити за одну чашку цієї охолодної лакоминки рівновартістю 10 американських долярів.

Коли у XIII столітті по кількох роках відсутности, вернувся до Венеції з далекої подорожі до Китаю Марко Польо, він привіз із собою, крім зразків компасу, паперу та моделю вогняної ракети, також рецепту на китайське „морожене молоко", що в короткім часі стало дуже популярне в цілій Італії. Середньовічні цукорники виготовляли його масово в олив'яних (п'ютерних) посудинах, занурених в суміші снігу, льоду та салітри.

Але на справжнє морозиво світ мусів ждати ще приблизно 500 років. Винайшов його італійський цукорник, Р. Гортіні, який тримав, проте, формулу його виробництва в тайні. Він впровадив це морозиво на дворах англійського та французького королів, вважаючи, що ця охолодна лакоминка гідна піднебіння тільки людей блакитної крови.

Але, як то звичайно буває, нічого не можна затримати в тайні на довшу мету. Те саме сталося також з виробництвом морозива, яке за короткий час почали виробляти майже в цілій Европі, а навіть в Америці, де вже десять років до проголошення її незалежности (1776), цілий ряд підприємств спеціялізувався у виробництві морозива, на чолі з Филипом Ленці, що перший почав його рекламувати у щоденнику „Ню Йорк Ґазетт" та тижневику „Меркюрі". В книжці боржників одного нюйоркського „кейтерера" зустрічаємо між іншими, також прізвище першого президента ЗСА Джорджа Вашінґтона, який протягом літа 1790 року, витратив на закуп морозива 200 дол., що дорівнювалося, в тому часі, ціні малого однородинного дому.

Тома Джефферсон, колишній амбасадор ЗСА на дворі французького короля Люї XVI, привіз із собою з Франції пробку ванілі та рецепту на ванільне морозиво. Те морозиво розреклямувала в американській урядовій верхівці дружина американського президента Даллі Медисон, яка, до речі, придумала теж багато нових родів морозива, які висунули ЗСА на передове місце у виробництві цього присмаку у світі. Між іншим, під час інавґураційного обіду, по виборі її чоловіка на президента Америки, подавали, як десерт, трускавкове морозиво.

Але зворотним пунктом у виробництві морозива, був винахід заморозника з обертальними лопаттями (1786 році), що здешевив його виробництво, знизив ціну та спопуляризував споживання в усіх стейтах Америки.

Згодом удосконалене морозиво почали виготовляти в ЗСА у великих кількостях для розпродажу в харчових крамницях і ресторанах, додаючи до нього, перший раз: овочі, ягоди та горіхи. Це морозиво дістало назву „мельба".

У 1846 році Ненсі Джексон, мешканка стейту Ню Джерзі, опатентувала ручну машину до виробу морозива, устаткувану малою корбою. Цей винахід став сенсацією дня та причинився у великій мірі до збільшення його виробництва та поширу його популярности в цілому світі.

П'ять років пізніше балтиморський молочар Джекоб Фаселл відчинив в Пенсильванії першу фабрику морозива, використовуючи до його продукції надвишку солодкої сметанки із своєї молочарні в Балтиморі.

Морозиво із содовою водою винайшов, випадково, продавець Роберт Ґрін у 1874 році, який в часі святкування золотого ювілею Інституту Б. Френкліна у Філядельфії продавав содову воду з доміцкою сметанки та сиропу. В певному моменті, коли йому забракло сметанки, він почав змішувати содову воду з морозивом. Історики мають розбіжні думки щодо часу винаходу популярного сьогодні виду морозива, т. зв. „Санді". Одна версія говорить, що ця подія скоїлась в 1890 роках в містечку Еванстоні, коло Чікаґо, в якому з невідомих причин управа міста заборонила продавати морозиво з содовою водою. Продавці, щоб обійти цю заборону, почали продавати морозиво з шоколядним сиропом. А тому, що цю оригінальну продаж вони почали в неділю, це морозиво дістало назву „Санді".

Морозиво в стіжкових трубках почали продавати перший раз на Світовій Виставці в Сент Люї в 1904 році. Тому, що продавцям забракло тарілок для продажу морозива, вони почали скручувати плоскі вафлі у виді стіжків, які наповняли морозивом. „Ескімосів пай" винайдено в 1921 році, а м'яке морозиво („кастард") в 1939 році.

Річна продукція морозива в ЗСА в 1986 році перевершила цифру 800 мільйонів ґальонів. До найбільших продуцентів цього солодкого краму слід зараховувати такі фірми, як Дарт енд Крафт, що виробляє „Браєрс" та „Сілтест", Борден, Говард Джансон, Баскин-Роббінс, Там Карвел та Рубен Маттус. Цей останній, син жидівського еміґранта з Польщі, який, за несповна 20 років, дійшов до вершин морозивного промислу ЗСА, з допомогою своєї кмітливости та щастя. Свою кар'єру в тій ділянці він почав ще малим хлопцем, продажем цитринового морозива у виробничій крамниці своєї матері-вдови в Бронксі.

По смерті матері (в 1960 р.) він переїхав до Вудбриджу, Н.Дж., де збудував нову, модерну та повністю

(Закінчення на стор. 3)

А. Альмог

БРЕХНЯ І СУМНІВИ

Читачам „Свободи" уже відоме ім'я журналіста А. Альмога. У числах 18 і 19 з 29-го і 30-го січня цього року ми друкували його статтю „Ізраїль і справа Дем'янюка". 3-го квітня ц. р. у нюйоркській газеті „Новое Русское Слово" появилася чергова стаття цього автора п. н. „Брехня і сумніви", що стосується судового процесу над Іваном Дем'янюком. Друкуємо її за згодою автора з деяким усучасненням в перекладі з російської мови. — Ред.

I.

Пресове агентство Ройтерс недавно повідомило, що Центр документації нацистських злочинів, очолюваний Сімоном Візенталем, передав Департаментові справедливости ЗСА список з 74 прізвищами людей, яких підозрівають у вчиненні злочинів більш як 40 років тому, під час Другої світової війни. Цих людей обвинувачують у вбивствах і тортуруванні громадян (переважно жидів), на території Латвії і Литви. Як відомо, під час Другої світової війни загинуло біля 220,000 литовських жидів і біля 95,000 латвійських. Однак не всі ті, що загинули, є на совісті націонал-соціялістів. Багато литовських і латиських жидів, прізвища яких напевне входять в ці страшні цифри, опинилися після 1940 року під совєтською владою і закінчили свої дні в концентраційних таборах ҐУЛаґу. Ні „Ню Йорк Таймс", ні „Лос Анджелес Таймс", ні монтреальська „Ґаззет" про це, на жаль, не повідомляють.

Я не маю абсолютно ніякого довір'я до Центру документації нацистських злочинів і до знаменитого „мисливця" за нацистськими злочинцями С. Візенталя, особливо після того, як виявилося, що безстрашний мисливець, дім якого у Відні цілодобово охороняється австрійською поліцією, виявляється, нічого не знав про нацистське минуле свого друга і покровителя Курта Вальдгайма, під час перебування якого на пості генерального секретаря ООН, були прийняті найбільш страхітливі антиізраїльські резолюції. Не додає мені довір'я до С. Візенталя і те, що „поле" свого „полювання" він обмежив територіями демократичних країн Европи і Америки, але ні одного злочинця навіть і не старався знайти, наприклад, у Східній Німеччині.

С. Візенталь, видно, закінчив займатися українцями. Настала черга литовців, латишів і естонців. Складається враження, що все йде за пляном, який старанно розроблений і старанно реалізується. Очевидно, дехто і в американському чиновницькому апараті керується цим пляном, бо в лютому було офіційно оголошено, що вашінґтонська Адміністрація настоює на якнайшвидшій депортації в Совєтський Союз Карла Ліннаса (що й зроблено — Ред.).

Я не ознайомлений зі справою Ліннаса. Я знаю лише, що він естонець. Цілком можливо, що Ліннас дійсно винний у масовій загибелі жидів Прибалтики, але я глибоко переконаний, що встановити чи заперечити це може лише демократичний суд, на який Ліннас має таке ж право, як і головні нацистські злочинці, вина яких саме таким судом і була доказана. Видача Ліннаса в Совєтський Союз означає видачу його на смерть — подібно, як був виданий Федоренко, одна із жертв тої антиукраїнської кампанії, яка велася до теперішньої антиприбалтійської.

Іншого українця Івана (Джана) Дем'янюка видали в Ізраїль, і йому „пощастило" незрівнянно більше, ніж Федоренкові, бо Ізраїль — країна демократична, і суд там, слава Богу, також демократичний.

Іван Миколайович Дем'янюк рішуче заявляє, що він нічого спільного не має з катом з табору смерті Треблінка, який нібито заслужив серед в'язнів прізвисько „Іван Грозний". Прізвища того Івана ніхто з уцілілих в'язнів не знає, а в архівах табору воно не збереглося.

Незаперечними доказами злочину вважаються на Заході зізнання очевидців, документальні свідчення, а також визнання обвинуваченим власної вини. Зрештою, останнє не є безспірним доказом, бо людина може сама себе ославити з тих чи інших причин.

Представники обвинувачення заявили, що мають вісім свідків, які впевнено пізнали „Івана Ґрозного".

На чолі списку йде Еліягу Розенберґ, один з небагатьох уцілілих з табору смерти Треблінка, перший, хто пізнав Дем'янюка в 1977 році на фотографії іміграційного уряду ЗСА. Прізвище Дем'янюка Розенберґові нічого не говорило, але на фотографії він пізнав ката „Івана Ґрозного".

В 1947 році той же Розенберґ під присягою заявив, що цього самого Івана вбили самі в'язні під час повстання в таборі в 1943 році. Таким чином, через чотири роки після подій Розенберґ впевнено заявив одне, а в 1977 році, через 34 роки, він так само впевнено змінив свої зізнання.

Закінчення буде.

Д-р Святополк Шумський

СПОСТЕРЕЖЕННЯ З АВСТРАЛІЇ

III.

Українська громада Південної Австралії — працьовита і віддана нашій загальній справі. Старше покоління — основники організованого життя перших років нашого поселення, співучасниками якого були моя дружина і я, протягом післявоєнних років вкладаючи свій труд і гроші, збудували Народний Дім, включно з пирміщенням для „Рідної Школи", окремий дім „Союзу Українок", де також і знаходиться музей, дві українські католицькі церкви з іншими прибудовами, дві українські православні церкви, оселю для українського Пласту, Сумівську оселю на Гейдмерш острові, ну і придбання спортової площі для дружини копаного м'яча „Леви", яка знаходиться у Ґрендж над побережжям моря, та господарем якої є наш добрий давній друг Івась Гаврилів, який розповів нам про успіх „Рідної Школи" в Аделяйді, де навчаються пересічно кожного року чотириста учнів цієї нашої спортової дружини що є заслугою примірних свідомих національно батьків, а також і у великій мірі основоположника та управителя „Рідної Школи" Теодора Пасічинського — довголітнього діяча в Аделяйді. Під час Світової Пластової Зустрічі, що тут відбулася з нагоди 75-ліття Пласту в мальовничій гористій пластовій оселі, ми мали змогу зустрінутися з нашими давніми приятелями та сеньйорами громадської діяльности, як рівно ж і познайомитися з новими, які вже належать до молодого покоління. Ми встигли лише прибути на пластову оселю в останній день Зустрічі, де крім пластових маршів у мистецькій частині вміло переведено своєрідну інсценізацію-монтаж, присвячений історичним епохам України, який був повний своєю красою української культури і народного мистецтва, особливо завдячуючи барвистим одягам отих епох. День був погідний і тому настрій у всіх був чудовий. Серед учасників Пластової Зустрічі були представники з усіх континентів нашого поселення, одначе у порівнянні з іншими наше представництво зі ЗСА і Канади могло бути набагато численніше.

Тому що загальноприйнятий серед українців обох віровизнань є тут старий календар, всі святкування відбуваються в тих самих днях (Різдво, Великдень й інші). Зустріч Нового Року — це Маланчин Вечір. Окрім того, в цьому році, як я дізнався, тут в Аделяйді перший раз також відбулася Зустріч Нового Року після нового календаря. Ми були присутніми на обох „зустрічах". Ці новорічні балі, перший від спортового клюбу „Леви" а другий (Маланка) від Української Громади Південної Австралії відбувалися при переповненій залі Народного Дому, де переважала молодь. І так як це є звичкою австралійців наслідувати у всьому Америку, так і тут (за новим „подувом моди") оркестра намагалася передавати свій „Рок Мюзік" з такою переконливістю, що присутнім було направду неможливо спокійно розмовляти зі своїми сусідами біля спільних столиків. Ми свідомі всіляких змін протягом останніх декад, одначе на нашу скромну думку, не всі оті модні зміни є корисними для людини, а особливо надто голосний звук, що завдає ушкоджень нашим слуховим органам.

Одначе, щирість при зустрічах, гостинність та доброзичливість, яка є характеристикою австралійців, а передусім наших там земляків-українців, перевищують оті маленькі зауваги, про явища, які в ім'я „модерного поступу" огорнули молодь цієї країни, а при тому і нашу українську, що ми віримо є лише перехідним явищем після якого наступить доба поміркованости і здорової переоцінки попередніх „мод". На „новорічних зустрічах" ми завважили також нашу стару „звичку" яка сягає своїм віком до перших років українського поселення в Австралії, а саме: незалежно від того, що в Українському Народному Домі можна було купити по дуже поміркованих цінах вечерю і напитки, гості приносили зі собою свої „обильні" харчі і напитки, якими наповнювали свої столики.

Це дуже небуденна звичка залишилася тут від перших років поселення, коли місцева влада не дозволяла продавати напитки на балях та забавах, і наші гості були змушені приносити це зі собою. Ну що ж, як то кажуть: „Що край, то обичай". Віримо що ця „звичка відійде в історію.

Поміж нашими відвідинами наших давніх приятелів і знайомих, слід згадати про зразкову українську родину Мстислави і Космина Чорніїв, які нас щиро гостили у своїй просторій господі. Крім Чорнія, який є ботаніком, і якого праці знайшли своє належне місце поміж австралійськими працями цього роду, почавши від мисткині образотворчого мистецтва М. Чорній, яка є професором і викладає образотворче мистецтво в місцевому університеті, а також щорічно дає мистецькі виставки своїх праць, син та обидві донечки наслідують матір, та не занедбують своїх талантів. І тому, як ми зайшли в їхню господу, то з кожної стіни випромінювували їхні праці, почавши від натуралістики, через своєрідну українську графіку аж до модерністики-експресіонізму. Останній вияв мистецтва, якими проф. М. Чорній віддзеркалює крик або розпач душі що так увидатнилося в „трилогії" її праць під назвою Чорнобиль, та інших. Більшість наших мистців і літераторів в Австралії перше всього зацікавлені нести правду про Україну, її культуру та історію поміж англомовне довкілля, що можна зауважити на кожному кроці.

(Закінчення на стор. 3)

СІМ ПРАВИХ ДЕМОНСТРАНТІВ, які, підійшовши під самі мури відомої тюрми Шпандав у Берліні, розгорнули великий плякат із свастикою, на якому були виписані слова вимоги звільнити з тюрми єдиного ще високого нациста і співробітника Адольфа Гітлера, Рудольфа Гесса, були арештовані західньоберлінською поліцією. Поблизу сімох активістів, біля 350 демонстрантів також домагалися звільнення 93-річного і хворого в'язня, у справі якого прохання про звільнення вносили раніше члени родини, кажучи, що альянти повинні звільнити Гесса, бо він і так більше перебуває в шпиталі, як у в'язниці, а крім того ЗСА, СССР, Великобританія і Франція витрачають на охорону одної людини кольосальні гроші.

ВІДБУЛИСЯ ЗБОРИ і маніфестації, організовані церковними діячами, студентськими товариствами і профспілковими організаціями. Їх учасники виступають проти політики Адміністрації президента Роналда Регена в Центральній Америці і Південній Африці. Демонстранти провели марш протесту від Білого Дому до Капітолія. До них звернувся кандидат на президента преподобний Джессі Джексон, який називає своїми друзями мусулманського чорного екстреміста Луїза Фаракана, нікарагуанського диктатора Даніеля Ортегу і голову ПВО Ясіра Арафата. В перших рядах демонстрантів йшли також дочка колишнього президента Джиммі Картера Еймі, і Даніел Елсберг, який передав пресі під час В'єтнамської війни секретні документи Пентагону. Кілька тисяч осіб зібралися біля головної квартири Сі-Ай-Ей в Ленглі і намагалися бльокувати центральний вхід. Демонстранти співали пацифістську пісню „Ми переможемо" і викрикували „Ми ще вернемось!"

АДМІНІСТРАЦІЯ РОНАЛДА РЕҐЕНА призначила генерала Джана Вессі головою делегації ЗСА на переговорах з В'єтнамом у справі американських військовослужбовців, які пропали безвісти під час В'єтнамської війни. Речник Державного департаменту Чарлз Редман сказав на пресовій конференції, що поїздка Дж. Вессі відбудеться лише в тому випадку, якщо появляться перспективи можливого вирішення справи про американців, які пропали безвісти. „Ми не пішлемо президентського амбасадора для безрезультатних переговорів", заявив Ч. Редман. Призначення Дж. Вессі, який був до недавнього часу головою об'єднаного комітету начальників штабів, відбулося минулого тижня. На думку тексаського промисловця Росса Перо, який раніше брав участь у таких переговорах, в'єтнамці зустрінуть призначення Вессі з задоволенням.

АНҐОЛЬСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство повідомило, що винищувачі військово-повітряних сил збили одномоторовий літак, яким нібито управляв американський пілот. Інцидент стався в повітряному просторі недалеко від кордону з Намібією. В Люанді твердять, що літак виконував розвідувальний полет на завдання уряду Південно-Африканської Республіки. Повідомляють також, що летун скочив з парашутом і його захопили у полон. При обшуку в нього знайшли американський пашпорт. Речник Державного департаменту сказав, що нічого не знає про цей випадок, але робляться спроби увійти в контакт з анґольським урядом для вияснення обставин інциденту.

На важкому...

(Закінчення зі стор. 1)

ного року, це дебютувати буде у ролі Назарена в опері „Сальоме", а далі з оркестрою Міннесоти у концертовій формі опери „Отелло", в якій буде співати ролю Монтана. Восені стелиться йому дорога до Даллас, де заанґажовано його до опери „Турандот". У дальшому пляні в 1988 році є виступи в Ню Орлінсі.

Як бачимо, наш молодий співак має виповнене вщерть життя своїми співочими плянами, які вказують на те, що його кар'єра проходить з успіхом і що критики високо оцінюють його голосові здібності.

Нам цікаво дещо більше дізнатися як проходить ця нелегка, а так здавалося б приваблива праця. С. Шкафаровський радо відповідає на наші питання та вияснює скільки є труднощів зв'язаних із професією співака-соліста. Щоб простудіювати кожну ролю і відповідно підготовитись вимагає довгого часу та наполегливої праці. Ця праця розпочинається від вивчення кожного слова у оригінальній мові даної опери, яку співак не завжди знає чи розуміє. Далі треба вжитися у свою ролю, щоб не лише співати, але також її грати, тим більше, що часто відбувається під наглядом режисера лише кілька спільних проб. Розуміється, сам спів вимагає також багато вправ віддихових і голосових і це кожного дня незалежно від почувань і здоровного стану. С. Шкафаровський, який терпить на алергію розповідає нам, що коли приходить вистава опери він співає навіть як себе погано почуває — тільки у вийнятково поважних випадках можна думати про те, щоб відступити від ролі та шукати за заступником.

Слухаючи про усі ці складні ситуації, питаємо молодого нашого співака чому вибрав саме таку важку життьову дорогу. Але його відповідь проста і безпосередня: він любить співати, а Бог дав йому голос, тож треба передати його широкій публіці. При цьому він не забуває ніколи, що найближча його серцю є завжди і всюди українська публіка.

Тому він все шукає можливости дати дещо із свого таланту українській спільноті і ніколи не відмовляється співати на українських імпрезах, як ось в останніх двох роках перебування у Чикаго, де співав на святах державности, Листопадових, на концерті для збірки фондів на школу св. Миколая та навіть співав і танцював з групою „Україна".

У нього в репертуарі велика кількість українських народних пісень і він плянує випустити свою пластинку у співпраці із проф. Ігорем Соневицьким, який зібрав відповідний до цього матеріял.

С. Шкафаровський, як бачимо, ставиться до своєї співочої кар'єри дуже поважно та добре здає собі справу з того, що тільки дальшою наполегливою працею над удосконаленням свого голосу він може станути у передові ряди оперових співаків серед яких, як взагалі у музичній професії завжди існує та далі буде велика конкуренція.

З Чикаго С. Шкафаровський подвійно скористав, бо привіз собі з того міста вітрів гарну, молоду українську дружину.

Спостереження...

(Закінчення зі ст. 2)

На пластовій оселі в Аделаїді під час світової пластової зустрічі в грудні 1986 року.

Назагал українці в Австралії пильно стежать за подіями українців у діяспорі, а особливо в ЗСА і Канаді, та завжди солідаризуються з нашими акціями в обороні українців та української правди. Не маючи ще свого авта, ми дуже вдячні нашим давнім щирим друзям Марійці і Івасеві Гавриловим, які допомогли нам своїм транспортом і інформаціями а також і кількакратним перебуванням у них охопити усі деталі в українському житті, а також і моєму шваґрові д-рові Антонові Шілерові, який краще нас познайомив з австралійським побутом, уможливлюючи тим написання нашого репортажу.

Від „овочевого..."

Закінчення зі стор. 2

скомпюторизовану фабрику морозива, для якого придумав екзотичну назву, з данським звучанням, „Hagen Dazs", що, до речі, виявилася великою притягаючою силою для покупців його морозива. Стилево запроєктовані крамниці цього морозива, почали рости, наче гриби по дощі, в усіх стейтах Америки. „Френчайз" (ліценція) на таку крамницю, на час 10 років, що включає користування іменем фірми, проєктом крамниці (на 300 сидячих місць) та консультацією, коштує 20.000 дол. Кількість таких морозивних крамниць перейшла вже цифру одної сотні.

Морозиво Гаген Дазс не є дешеве. Одна стіжкова трубка (cone) коштує 95 центів, пайнт 2.50 дол., а одна кварта 5 дол. Але в заміну за те покупець отримує смачне морозиво в 19 різних смаках, виготовлене з високоякісних, природних складників, яке, як то кажуть, саме розпливається в устах, а найважливіше, не має в ньому запобіжних добавок та повітря.

Для інформації читачів слід подати, що нещодавно фірму Гаген Дазс відкупила від Рубена Маттуса відома американська компанія харчових продуктів Pillsbury, Inc. за 140 мільйонів долярів.

З великим смутком повідомляємо всю Родину і Знайомих, що по довгій недузі упокоївся наш Улюблений

МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ТЕОДОР ҐЕЛЕМЕЙ

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
син — ОЛЕГ
сестра — НАТАЛКА ПЕЛЕНСЬКА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ з дітьми та їхніми родинами
шваґерка — СОФІЯ ПРУХНІЦЬКА з чоловіком ГІЛЯРІЄМ з дітьми та їхніми родинами в Канаді
Близька і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що дня 24-го квітня 1987 р. упокоївся в Бозі на 91-му році життя

наш Найдорожчий

ТАТО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.

ІВАН ВОВЧУК

народжений 5-го жовтня 1891 р. в Маріямполі, Україна, колишній УСС.

ПАНАХИДА була відправлена 26-го квітня 1987 р.

ПОХОРОН відбувся 27-го квітня 1987 р. з церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й., а опісля на цвинтар св. Реймонда в Бронксі, Н. Й.

Залишені в смутку:
дочка — ІРИНА АНДРУШИШИН з мужем ТЕОДОРОМ
внук — РОМАН з дружиною ЛЕСЕЮ
правнуки — РОМАН І БОГДАН

В глибокому смутку повідомляємо, що упокоїлася в Бозі 27-го квітня 1987 р. в Клівленді, Огайо

бл. п.

ЮЛІЯ ХОЛОДНЯК
уроджена ДЗЮБИНСЬКА

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Залишила в смутку:
дочку — ЕДІТУ МОРОЗИНСЬКУ
внуків — ВІКТОРІЮ БЕЧКУ з мужем ТОМОЮ і дітьми ЛІЄЮ і НІНОЮ
ДІЯНУ і НАТАЛІЮ

СПІВЧУТТЯ/ПОДЯКА

УСО „Тризуб" у Філядельфії, Па. складає

Вп. п. Тосі Мельничук і її дочці Лідії

глибокі співчуття, по втраті мужа і батька

св. п. Мирослава,

довголітнього члена „Тризуба".

Слідуючим добродіям, які замість квітів зложили свої пожертви на сплату тризубівського задовження Управа висловлює щиру подяку:

Тося Мельничук	$500.00
Іванна Мазурок	100.00
Іван і Мирослава Гил	100.00
Анатоль і Галя Рег	50.00
Михайло і Юля Петришин	50.00
Роман і Оля Кобрин	25.00
Евген і Стефа Зиблікевич	25.00
Д-р Роман і Евгенія Дикий	25.00
Д-р Микола Войтович	25.00
Матвій і Оля Бугай	20.00
Григорій Давид	20.00
Ярослав Качай	20.00
Ірена Юрчак	20.00
Василь Петрів	10.00
Роман Завицький	10.00
Раїса Іхтіяров	10.00
Володимир і Дозя Гарасевич	10.00

За Управу УСО „Тризуб"
ЯРОСЛАВ КАЧАЙ — секретар

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що у понеділок, 27-го квітня 1987 р. відійшов у Вічність на 74-му році життя

наш Дорогий

ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ І ПРАДІД

бл. п.

Микола Васильович Ганін

ПАНАХИДА відбудеться у четвер, 30-го квітня 1987 р., о 7-ій год. веч. у православній катедрі св. Володимира у Філядельфії, Па., 6729 N. 5th Street.

ПОХОРОН у п'ятницю, 1-го травня 1987 р. о 12-ій год. дня на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — НІНА
донька — НІНА ГРЕЧНІВ з чоловіком ІГОРЕМ та дітьми і внуками
донька — ОЛЕНКА ГАНІН з дітьми

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Друзів і Знайомих, що 28-го квітня 1987 р., несподівано відійшов у Вічність

наш Дорогий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

Іван-Юхим Самчук

народжений 1-го квітня 1921 р. в Холмі на Волині, Україна.

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 30-го квітня 1987 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН в п'ятницю, 1-го травня 1987 р. з того ж заведення до церкви св. Вознесіння в Майплевуді, Н. Дж. о год. 9:30 ранку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія Певозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЬГА
дочки —
ГАЛИНА КАМПУС з чоловіком ГАМІЛТОНОМ і дітьми
ТОНЯ ПОГУЛЯЙ з чоловіком АЛЕКСОМ і дітьми

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність, дня 8-го березня 1987 р. Б.

мій найдорожчий МУЖ

сл. п.

РОМАН РІЗНИК

Цією дорогою складаю щиру подяку Всесв. о. шамбелянові Михайлові Ревтюкові, за похоронні відправи та щире слово прощання в соборі св. Йосафата, диригентові Евгенові Садовському за гарний спів на Парастасі і Службі Божій та на цвинтарі, Паням Золотохресницям за вияви дружньої помочі в уладженні Тризни, ВПані Олені Дуб за зворушливе слово в похоронному заведенні в часі Панахиди, панам: В. Беднарському, М. Горбаневі, Я. Кравчукові, М. Лялюкові, В. Микитці і Д. Лазуті за несення домовини. Окремо дякуємо за надіслані квіти від родини В. М. Кавки та Зоряни і Томи Малсід і їхніх діточок Наталочки і Марчика. Я невимовно вдячна тим членам Родини, що прибули здалека, щоб віддати останню прислугу Покійному Романові, а це: Тані і Володимирові Беднарським з Торонто, Володимирі і Миколі Кавкам з Філядельфії, Оксані Микитці-Качканевич і Влодкові Микитці з Чикаґа, та усім Приятелям, Знайомим і Сусідам, що своєю ласкавою участю відпровадили Покійного на місце вічного спочинку на цвинтарі св. апп. петра і Павла в Пармі, Огайо. Миколі Кавці дякую за прощальне слово, в якому з'ясував життєвий шлях і терпіння сл. п. Романа затяжною недугою, та за ведення тризни, а всім учасникам Тризни за ласкаве прибуття на неї.

Вкінці дякую Похоронному Заведенню п. Лазути за зразкове переведення похоронів. Всім, що висловили свої співчуття усно, листовно та телефонічно — моє найщиріше спасибіг!

З вдячністю я прийняла пожертви і передала по призначенні:

На СЛУЖБИ БОЖІ: зложили: Горбань М. К. — 20, Кавка М. В. — 30, Попович Маруся — 20, Лялюк М. З. — 10, д-р Грушкевич М. — 10, Онищак А. — 10, Теслюк М. А. — 10, Бобків У. Р. і Чучкевич С. — 10.

На ЦЕРКВУ: Кастранець М. К. — 10.

На ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ: 102-ий Відділ УНС — Братський Фонд — 200, Відділ УЗХ ч. 8 ім. О. Теліги — 50, сусіди (збірна сума) — 35, Микитка В. — 30, Микитка-Качканевич О. М. — 30, Беднарські В. Т. — 20, Гірняк М. М. — 20, Ковчі Б. М. — 20, Клос А. — 20, Филипів М. — 20, Кришталовичі Я. Я. — 15, по 10 дол. — Віллімс К. Л., Ковалисько М., Кравчуки Я. А., Палка М., Руденські І. О., по 5 дол. — Улан С. та Фридрик і Н. Н. 2 доляри. Разом — 652 дол.

Вислано з пожертв і мого датку на пошану сл. п. Романа:

на Служби Божі	$120.00
на собор св. Йосафата, Парма	110.00
на розбудову Українського Католицького Університету в Римі	100.00
до Комітету 1000-ліття Хрищення України	100.00
для Української Церкви в Люрді	100.00
для Гарвардського Проєкту 1000-річчя Хрищення України	100.00
на Енциклопедію Українознавства	100.00
для Комітету Американці в Обороні Людських Прав в Україні	100.00
на КОД-УЗХ	100.00
для Відділу УЗХ ч.8	100.00
на Фундацію ім. О. Ольжича	50.00
на „Смолоскип"	50.00
на Український Музей-Архів, Клівленд	50.00
Разом	$1,180.00

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ були відправлені СЛУЖБИ БОЖІ в Римі, Люрді, Львові, Перемишлі, в соборі св. Йосафата в Пармі, О., церкві св. Андрея в Пармі, О., церкві св. апп. Петра і Павла в Клівленді, О., церкві св. апп. Петра і Павла в Клифтон Гтс, Па., в Тешині і Битомі (Польща) та у Левін (Франція).

Про молитви за спокій Душі Покійного Романа просить

опечалена дружина МАРІЯ

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього

МУЖА, ТАТА І ДІДУСЯ

бл. п.

Петра Маціборського

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА та ПАНАХИДА

в п'ятницю, 1-го травня 1987 року, о год. 8-ій ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Родину, Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ПАРАСКЕВІЯ
Діти — ЛЯРИСА
МАРІЯ КІҐІЧАК з мужем ІГОРЕМ і синами ТАРАСОМ і ДАНИЛОМ

КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ, ПІД ПРОТЕКТОРАТОМ СКВУ

щиро дякує нижче названим особам і установам за грошові пожертви на реалізацію Гарвардського Проєкту в тисячоліття хрищення Руси-України:

Список ч.: 15

По $5,000 — Митрополит Максим Германюк, Митрополит Стефан Сулик.
$3,000 — Дмитро Бобеляк.
$2,000 — Христина Блаженко.
По $1,000 — д-р Любомир Ворох, Борис Галаган, Михайло Дорош, д-р Роман Кравчук, д-р Василь Федорців.
По $500 — Союз Українок Америки Відділ 107, Сан Хозе, Каліфорнія, Іван Вербовський.
По $250 — д-р Володимир Богонович, Зеновія Воробець, Роман і Надя Канюка, Юрій і Зоря Малаховські, Софія і Іван Ориняк.
По $200 — Мирон і Наталія Возняк*, Филип Максимонко*, Юрій і Христина Свищук.
По $100 — Михайло Бережницький, Діяна М. Сенежак, д-р Йосиф Сененький, Роман Шаран*.
$50 — Олександер і Марія Кулинич.
$35 — Лев і Варвара Височанські.
По $25 — Мартін Панько, Стефан Чучман, Марія Яцикевич.
$20 — Михайло й Елес Ортинські.

СПИСКИ ПООДИНОКИХ ВІДДІЛІВ КТХРУ-ГП:

Вашінґтон, Дистрикт оф Колюмбія:

Олександер Іванчук Бібі — $1,000, Василь Романюк — $300, Марта Перейма, Іван і Уляна Сось, Богдан Ясінський — по $250, Галина Бреславець — $200, Ґлорія Єдинак і Джеймс Мейс, Марта Ковальчук, Юрій Саєвич, Володимир і Мерилин Шарко — по $100, Оксана і Святослав Макаренко, Павло Скрабут — по $25.

(Список переслала п-ні Марта Мостович)

Венис і околиця, Фльорида:

д-р Михайло і д-р Тамара Наболотні — $500, Роман і Лєна Іваницькі — $400, Осередок ім. св. Андрея, Мирон і Марія Кузьма*, Ярослав і Сузан Ліщинські, Сильвестер і Марія Мартюк — по $250, Волтер (Борискевич) Бойд, Богдан і Ольга Козак, Володимир і Анастазія Мерещак — по $200, д-р Микола і Софія Барусевич, д-р Володимир і Марія Голіян, Омелян і Марія Граб — по $100, Володимир Бунецький, Володимир і Дарія Ломницькі — по $25.

(Список переслав п. Мирон Кузьма).

Гартфорд і околиці Коннектикат:

Український Народний Дім — $1,000, Петро і Марія Майнич, Михайло і Ірена Янович — по $100, Петро й Оксана Колісник, Іван і Марія Кульматицькі, Анна Кушнір, Ірена Олійник, Славко і Стефка Стіцесен — по $50.

(Список переслав інж. Андрій Рудик).

Ґлен Спей, Ню Йорк:

I. Український Клюб „Розвага" — $2,000, Іван і Елізабет Ґеба, Анна Костів (в пам'ять Параскевії і Михайла Кудлак), д-р Стефан Осадца, о. Юліян Осадца — по $1,000, Володимир і Галина Балабан — $100, Богдан Кандюк — $20.

(Збірку перевів — Петро Мельник).

II. Данило Мох — $200, Павло Наконечний, Василь Ющак — по $25, Іван Білий, Михайло Гаврилюк, Михайлина Карозотіс, Еміліян Кіндзяльский, Ольга й Іван Паливода, Богдан Чапля — по $20, Ярослав і Павлина Копец — $10.

(Збірку перевів — Данило Мох).

III. **Замість квітів на могилу в пам'ять п. Ярослава Гадуняка** пожертвували: Об'єднання Українців — $100, Богдан Гірняк — $50, Ярослав Січинський, Володимир Федун — по $30, 34-ий Відділ ОДВУ, Михайло Кіндрачук, Василь Марущак — по $25, Осип Гапій, Марія Оленська, Ярослав і Ірена Петрик, Василь Пищимуха, Богдан Чапля — по $20, 12-ий Відділ Українського Народного Союзу, Іван Блиха, д-р Мирослав Бих, Стеля Вишинська, Данило й Ольга Дмитренко, Богдан і Галина Кандюк, Михайло Коваль, Ярослав Костишин, Данило й Анна Мох, Александер Одуляк, Михайло Озарук, Юрій і Соня Пітьо, Анна Плескун, д-р Роман Ричок, Стефан Турчинський — по $10, Павло Наконечний, Володимир Туркевич — по $5.

(Збірку перевели Іван Ґеба, Петро Мельник і Люба Федун).

Ню Бранзвик-Менвіл, Ню Джерзі:

Павло і Євгенія Попів — $250, Богдан Котис, Стефан Яцик — по $200, інж. Дамян і Ліда Ґеча, Нестор Попіль — по $150, Богдан Ландвіт, Василь і Параскевія Матіїв, Петро й Олена Папроцькі, Іван і Павлина Трач, д-р Михайло і Данута Шиґера — по $100, Іван і Марія Пілат — $50, Володимир і Олександра Гошко*, Ірена Гронь, Стефанія Гумен, Василь Краснобрижий — по $25, Гавард Волтер, Андрій Сатор — по $10.

(Список переслав Дамян Ґеча).

Рочестер, Ню Йорк:

I. Д-р Теофіль і Марія Артемович, Мирон і Ірина Руснак (в пам'ять бл. п. Зенона Корчинського і Володимира Романовського), Союз Українок Америки Відділ 47, Андрій Чорнобіль — по $1,000, Українська Кредитова Спілка, Любомир і Любов Білик, Володимир і Люба Делькевич, Павло Прокопенко, Андрій і Ляриса Харамбура, Ростислав і Тетяна шутер — по $500, Михайло Білозір — $400, Роман і Люба Домбчевські — $350, Володимир і Ярослава Зелез — $300, Роман і Галина Білик, Гнат і Марія Гаврищук, Орест Гафткович (в пам'ять кузена д-ра мед. Йосифа Остапа), Анна Дорофей, Петро і Христина Дзюба, Василь Іванців, д-р Іван і Марія Кіндрат, Михайло і Пеляґія Кулик, Василь і Анна Ліщинські, Анатоль і Валентина Макагон, Дмитро і Михайлина Пилипець, Володимир і Мирослава Приймак, Орест і Світляна Соробей, Марія Стасів, Роман Стасів, Роман і Дарія Тишовницькі, Михайло Ярош — по $100, Т-во „Українське Село", Стефан і Емма Адамчук, Стефан Буган, Володимир і Тамара Денисенко, Ярослав Кушнір, Василь Леник, Василь і Іванна Сидор, Степан і Анна Франчук — по $50, Джері і Ляра Товнер — $30, Орест Гривнак, Ерік і Марія Кендіґ, Андрій і Надія Омельченко — по $25, Йосиф і Джанет Сабатович — $10.

II. **В пам'ять бл. п. Михайла Кулика** зложили: Євген і Оксана Кулик, Пеляґія Кулик — по $100, Микола Лебідь, Андрій Яріш — по $50, Андрій і Ляриса Харамбура - $40, Михайло й Ольга Малинівські — $30, Володимир Манило з дружиною, Іван і Наталія Олексини, Мірко й Ірма Пилишенки, д-р Роман і Надія Трачі — по $25, Френк і Стефанія Вовкович, Роман Куціль, Марія Стасів — по $20, Томас Е. Ноес — $15, Людвик Бах, Любомир Білик, Роман і Мелянія Дмитрів Боднар, Володимир Гавриляк, Ігор Гошовський, Володимир Делькевич, Тамара і Володимир Денисенки, Володимир і Ярослав Зелез, Василь Іванців, Юрій Климчук, Нона Кравс, Марія Холєвчук, Богдан і Лідія Хомяки, Рома Шот, Любомир і Люба Шміґлі — по $10.

(Список переслала п-ні Ірина Руснак).

Філядельфія, Пенсильванія:

д-р Юрій і д-р Стефанія Бережницькі — $3,000, д-р Олекса і д-р Ляриса Біланюк, д-р Микола і Ляриса Войтович, Теодозій і Лукія Гриців, інж. Богдан і Христина Турченюк, Марта Шиприкевич — по $1,000, Т-во Українсько-Американських Сеньйорів у Філядельфії, Осип і Анна Вомпель, інж. Іван Даниленко, д-р Ляура Заіка, Іван і Павліна Подоляк, інж. Володимир і Олена Шиприкевич — по $500, Теофіля і Богдан Артимишин — $400, Богдан Доберчак, о. митр. Зенон Злочовський, д-р Михайло і Емілія Марков — по $200, Ярослав Бобинський, Зенон Кознарський, Люба і Маркіян Онуферко — по $100, Володимир Кебуз — $75, Марцін Катрук — $50.

(Список переслала п-ні Марта Шиприкевич).

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ.

Вшановуючи пам'ять дорогих осіб на реалізацію Гарвардського Проєкту Тисячоліття пожертвували:

В пам'ять **бл. п. Романа Цегельського:** Олег і Ірена Цюк* — $200, д-р Богдан і Христя Піхурко — $100, Мирослава Гук, Олесь і Марійка Кальба, д-р Любомир і Стефанія Крохмалюк, Ірена Ріпецька, Юрій і Натя Цегельські — по $50, Іван і Оля Ляш — $40, Роман і Міра Ґрабці — $30, О. і В. Федущак*, Аня Цегельська, Богданна Цегельська, Стефанія Цегельська — по $25, Дмитро й Анна Ґульчевські, Іван і Стефанія Фур, Марія Хромовська — по $10.

Замість квітів на могилу **бл. п. Юрія Тамарського,** сотника Дієвої Армії УНР: Ірина Тамарська, Р. і І. Зботанів — по $100, Степан і Евстахія Шуган — $50, мґр Павліна Данчук — $25, Марта і Віра Ганкевич, Ольга Дядинюк, С. Т. Мирошниченко — по $20, д-р Ірина Крамарчук — $15, ред. Іван Кедрин, Александер Кедринський, Люба Мосевич, Мирослава Савчак, Софія Стецура — по $10.

В пам'ять батька **бл. п. проф. Володимира Вовчка-Кульчицького:** Лідія і Мілтон Ґіфлер — $100.

Замість квітів на могилу **св. п. Франка Сілецького:** Яків і Євгенія Сілецькі — $50, Ярослав і Марія Лотоцькі, Тарас Сілецький — по$25.

В десяту річницю смерти незабутньої Бабуні **бл. п. Михайлини Чайковської:** Марта Тарнавська — $200.

У світлу пам'ять незабутнього брата і шваґра **бл. п. Аполінарія Луценкова:** Наталія і д-р Роман Миколаєвичі — $200.

Замість квітів на могилу **сл. п. о. Богдана Лозинського:** Микола і Лідія Бульба, Андрій і Таня Витвицькі, Нестор і Іванка Олесницькі, Іван і Уляна Сось, Юлія Сось, Ірена Сушків — $50.

Замість квітів на могилу **св. п. Іллі Шкільника:** проф. Богдан Боцюрків — $100, Роман Грабець — $50.

У світлу пам'ять стрийка **бл. п. сотн. УСС-ів Івана Цяпки-Скоропади:** Омелія і проф. Михайло Цяпки — $555.

В пам'ять **бл. п. Романа Цегельського і бл. п. Романа Бараболяка:** Українсько-Американське Т-во в Ст. Пітерсбурґ, Фльорида — $100.

Замість квітів на могилу **св. п. Івана Ориняка:** Дамян Кордуба, Іван і Іванна Хамуляки — по $50, Оксана і Святослав Макаренко — $25, Михайло і Доріс Сергіїв, Лідія і Михайло Белендюк — по $20, Євгенія і Володимир Шпирка, Володимир Псуй — по $10.

Замість квітів на могилу **бл. п. інж. Юліяна Охримовича:** В. і М. Чижик — $100, Богдан і Лідія Паславські, Ігор В. і Стефанія Сеники, Євген і Стефанія Сиротюки — по $50, "Metropolitan Life Pensions-Pricing Finance" — 130, Володимир і Любомира Дзінґала, Галина Сиротюк — по $25.

Замість квітів на могилу **бл. п. Лева Рейнаровича:** Степан і Надія Костики — $100.

В пам'ять **родини Ратичів бл. п. доні і мами — та бл. п. сина д-ра Ореста і невістки Оленки:** Євгенія і Михайло Леськів — $100.

В пам'ять батьків **бл. п. Марії і Татіона Гриник:** Михайло Ґриник — $100.

Замість квітів на могилу кузена **бл. п. Володимира Яримовича: Омелян і Марія Омецінські, Зенон і Ізабелла Омецінські — по $25.**

В пам'ять кузена **бл. п. Всеволода Б. Будного:** Валя Калин-Магмет — $100.

---

* **Примітка.** Дякуємо Вельмишановним — М. і Н. Вознякам, Ф. Максимонкові, Р. Шаранові, М. і М. Кузьмам, В. і О. Гошкам, О. і І. Цюкам, О. і В. Федущакам за використання програми дорівнювальних фондів їхніх працедавців. Заохочуємо всіх, що затруднені в підприємствах, які практикують програму MATCHING GIFTS, враз із пожертвою (чеки треба виписувати на HARVARD UNIVERSITY — UKRAINIAN STUDIES, а в примітці вписати MUC) прислати теж аплікації на дорівнальну вплату. Відповідні формулярі можна одержати в канцелярії працедавця.

Збіркова акція продовжується

Всі чеки просимо виписувати на:

Ukrainian Studies Fund M.U.C.

(M.U.C. означає Millennium of Ukrainian Christianity)

Пожертви просимо висилати до канцелярії Комітету на адресу:

**MILLENNIUM OF RUS'-UKRAINE CHRISTIANITY COMMITTEE
63 Fourth Avenue, New York, N.Y. 10003**

За КОМІТЕТ:

Д-р СТЕПАН ВОРОХ
Голова

ВОЛОДИМИР БАРАНЕЦЬКИЙ
Фінансовий референт

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛОДИМИР РИЖИЙ, член УНС Відд. 174-го Т-ва „Пласт" в Дітройті, Миш., помер 2-го березня 1987 року на 78-му році життя. Нар. 1909 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1972 року. Залишив у смутку брата, братову і племінників. Похорон відбувся на цвинтарі св. Гробу в Савтфілді.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

ТЕКЛЯ КОТ, член УНС Відд. 178-го ім. Св. Марії в Манчестері, Н. Г., померла 23-го березня 1987 року на 91-му році життя. Нар. 1895 року в Україні. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку сина Рассела, дочок Стеелу Струк, Саллі Кмон, Марі Смит і невістку Анну, вісім внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Йосифа у Белфорді, Н.Г.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Боднарчик, секр.

МАРІЯ КОКУС, член УНС Відд. 11-го ім. св. Михаїла в Джанставні, Па., померла 7-го березня 1987 року на 66-му році життя. Нар. в Піттсбургу, Па. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку мужа Михайла і двох синів Михайла і Мартина. Похорон відбувся 10го березня 1987 року на цвинтарі Св. Марії в Ревлаку, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСА ЗЕНЧАК, член УНС Відд. 106-го ім. св. Миколая в Чикаґо, Ілл., помер 13-го лютого 1987 року на 70-му році життя. Нар. 1917 року в Україні. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину Іванну, синів Володимира, Зенона, Лева і Ярослава; невістки Анну, Перен і Марію, внуків — Данила, Христину і Наталію і дальшу родину в Америці і Европі. Похорон відбувся 17-го лютого 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл. (Парк Ридж)

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ІВАН БЕЗРУЧКО, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" Ню Йорку, Н.Й., помер 21-го лютого 1987 року на 77-му році життя. Нар. 1910 в Станиславові, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишав у смутку дружину Катерину, тещу Марію Паславську та дальшу і ближчу родину в Україні і на еміграції. Похорон відбувся 25-го лютого 1987 року на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Олександра Юзенів, секр.

ГРИГОРІЙ ТКАЧ, член УНС Відд. 52-го ім. Т. Шевченка в Голиокі, Масс., помер 25-го березня 1987 року на 78-му році життя. Нар. 1909 року в селі Поріче Грунтове, Рудки, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Танку, дочок Варвару Івон і Софію Ткач та трьох внуків. Похорон відбувся 28-го березня 1987 року на цвинтарі Матер Дольороса в Савт Геллі, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Пилипець, секр.

НЕ БЕНЕШ, А МАСАРИК

У передовій п. з. „Міхаїл Ґорбачов і Александер Дубчек" („Свобода", ч. 71 з 15-го квітня ц.р.) має бути: „Ян Масарик буцім то скінчив самогубством, а насправді скинули його з високого поверху і він згинув як останній символ чехо-словацької демократії". — Ред.